

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji o udzieleniu zamówienia, której treść została zakomunikowana stronie skarżącej w dniu 16 marca 2017 r. i która dotyczyła oferty złożonej przez stronę skarżącą w ramach otwartej procedury przetargowej (oznaczenie przetargu 2016-MIBO_IPA_PPI-002), którą strona skarżąca została poinformowana, że jej oferta nie została zakwalifikowana jako oferta najkorzystniejsza ekonomicznie;
- nakazanie stronie pozwanej zapłaty na rzecz strony skarżącej odszkodowania retorsyjnego w wysokości 100 000 EUR (stu tysięcy euro);
- obciążenie strony pozwanej kosztami obsługi prawnej poniesionymi przez stronę skarżącą, a także innymi kosztami i wydatkami poniesionymi przez nią w związku z niniejszą skargą, nawet w wypadku oddalenia skargi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący naruszenia przez stronę pozwaną prawa zamówień publicznych Unii Europejskiej, zasady przejrzystości i przepisów dyrektyw dotyczących zamówień publicznych, jak również Praktycznego Przewodnika EFl poprzez zaniechanie zakomunikowania stronie skarżącej ocen przyznanych zwycięskiej ofercie w odniesieniu do każdego kryterium przyznania zamówienia oraz szczegółowej analizy mocnych i słabych punktów oferty strony skarżającej w porównaniu z ofertą zwycięską. Strona skarżąca twierdzi, że działanie strony pozwanej naruszyło zasadę dobrej administracji wpływając negatywnie na jej prawo do wniesienia skutecznego środka zaskarżenia przeciwko zaskarżonej decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2017 r. – Air France-KLM/Komisja

(Sprawa T-337/17)

(2017/C 256/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Air France-KLM (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci A. Wachsmann i S. Thibault-Liger)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego, stwierdzenie na podstawie art. 263 TFUE nieważności decyzji Komisji C (2017) 1742 final z dnia 17 marca 2017 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 53 Porozumienia EOG oraz art. 8 Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (Sprawa COMP/39258 – Lotniczy transport towarowy) w całości, w zakresie w jakim dotyczy spółki Air France-KLM, jak również uzasadnienia rozstrzygnięcia, na podstawie zarzutu pierwszego;
- tytułem ewentualnym — w razie gdyby Sąd nie stwierdził nieważności decyzji (2017) 1742 final w całości, na podstawie zarzutu pierwszego:
 - stwierdzenie nieważności art. 1 akapit pierwszy, art. 1 ust. 1 lit. b), art. 2 lit. b), art. 3 lit. b) i art. 4 lit. b) decyzji nr C(2017) 1742 final oraz ich uzasadnienia, w zakresie w jakim udział w naruszeniu jednolitym i ciągłym został przypisany spółce Air France-KLM na podstawie dowodów dostarczonych przez Lufthansę w ramach wniosku o zwolnienie z grzywny złożonego na podstawie Obwieszczenia Komisji w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli z 2002 r., art. 3 lit. b) i d) tej decyzji w zakresie w jakim obciąża on spółkę Air France-KLM dwoma grzywnami o łącznej wysokości 307 360 000 EUR, i art. 4 tej decyzji oraz w konsekwencji obniżenie na podstawie art. 261 TFUE kwoty grzywien zgodnie z zarzutem drugim;

- stwierdzenie nieważności art. 1 akapit pierwszy, art. 1 ust. 1 lit. b), art. 2 lit. b), art. 3 lit. b) i art. 4 lit. b) decyzji nr C(2017) 1742 final oraz ich uzasadnienia, w zakresie w jakim wyklucza on z zakresu jednolitego i ciągłego naruszenia przypisywanego spółce Air France-KLM przedsiębiorstwa lotnicze, o których mowa w uzasadnieniu decyzji jako o przedsiębiorstwach biorących udział w praktykach związanych z naruszeniem, art. 3 lit. b) i d) tej decyzji w zakresie w jakim obciąża on spółkę Air France-KLM dwoma grzywnami o łącznej wysokości 307 360 000 EUR, i art. 4 tej decyzji oraz w konsekwencji obniżenie na podstawie art. 261 TFUE kwoty grzywien zgodnie z zarzutem trzecim;
- stwierdzenie nieważności art. 1 akapit pierwszy, art. 1 ust. 2 lit. b) i art. 3 lit. b) decyzji nr C(2017) 1742 final oraz ich uzasadnienia, w zakresie w jakim stwierdza, że w zakres jednolitego i ciągłego naruszenia przypisywanego spółce Air France-KLM wchodzi usługi przewozu towarów do EOG (*inbound*), art. 3 lit. b) i d) tej decyzji w zakresie w jakim obciąża on spółkę Air France-KLM dwoma grzywnami o łącznej wysokości 307 360 000 EUR, i art. 4 tej decyzji oraz w konsekwencji obniżenie na podstawie art. 261 TFUE kwoty grzywien zgodnie z zarzutem czwartym;
- tytułem ewentualnym, w dalszej kolejności — w razie gdyby Sąd nie stwierdził nieważności decyzji (2017) 1742 final, na podstawie zarzutu drugiego, trzeciego lub czwartego:
 - stwierdzenie nieważności art. 1 akapit pierwszy, art. 1 lit. b), art. 2 lit. b), art. 3 lit. b) i art. 4 lit. b) decyzji nr C(2017) 1742 final oraz ich uzasadnienia, w zakresie w jakim stwierdza, że odmowa zlecenia przewozu spedytorom stanowi odrębny element w jednolitym i ciągłym naruszeniu przypisywanym spółce Air France-KLM, art. 3 lit. b) i d) tej decyzji w zakresie w jakim obciąża on spółkę Air France-KLM dwoma grzywnami w wysokości 307 360 000 EUR i art. 4 tej decyzji oraz w konsekwencji obniżenie na podstawie art. 261 TFUE kwoty grzywien zgodnie z zarzutem piątym;
- tytułem ewentualnym, w ostatniej kolejności, — w razie gdyby Sąd nie stwierdził nieważności decyzji (2017) 1742 final, na podstawie zarzutu piątego:
 - stwierdzenie nieważności art. 3 lit. b) i d) tej decyzji nr C(2017) 1742 final oraz jego uzasadnienia, w zakresie w jakim obciąża on spółkę Air France-KLM dwoma grzywnami o łącznej wysokości 307 360 000 EUR, z tego względu, że przy obliczeniu wysokości grzywien zostały włączone taryfy i 50 % dochodu uzyskanego przez Société Air France i spółkę KLM z połączeń przychodzących do EOG (dochody *inbound*) (zgodnie z zarzutem szóstym), zawiąza ciężar naruszenia przypisywanego spółce Air France-KLM (zgodnie z zarzutem siódmym), określa w błędny sposób czas trwania naruszenia przypisywanego Société Air France (zgodnie z zarzutem ósmym) i stosuje niewystarczające obniżenie grzywiny w świetle obowiązujących przepisów (zgodnie z zarzutem dziewiątym), oraz w konsekwencji obniżenie na podstawie art. 261 TFUE kwoty grzywien do odpowiedniej kwoty;
- w każdym razie obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczy błędnego przypisania spółce Air France-KLM odpowiedzialności za praktyki spółki Air France i spółki KLM. Zarzut ten dzieli się na dwie części:
 - Część pierwsza dotyczy błędnego przypisania spółce Air France-KLM odpowiedzialności za praktyki spółki Air France i spółki KLM od dnia 15 września 2004 r. oraz za praktyki spółki KLM od dnia 5 maja 2004;
 - Część druga dotyczy błędnego przypisania spółki Air France-KLM odpowiedzialności za praktyki spółki Air France od dnia 7 grudnia 1999 r. do dnia 15 września 2004 r.;
2. Zarzut drugi, dotyczy naruszenia obwieszczenia w sprawie łagodzenia sankcji z 2002 r. oraz zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań, równego traktowania, niedyskryminacji pomiędzy spółką Air France-KLM a spółką Lufthansa wpływającego na dopuszczalność dowodów przedstawionych w ramach wniosku spółki Lufthansa o złagodzenie kar.
3. Zarzut trzeci, dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia i zasad równego traktowania, niedyskryminacji, ochrony przed arbitralną ingerencją Komisji wynikającą z faktu wyłączenia z rozstrzygnięcia decyzji przedsiębiorstw lotniczych, które uczestniczyły w praktykach. Zarzut ten dzieli się na dwie części:
 - Część pierwsza dotyczy argumentu, zgodnie z którym wyłączenie z zakresu rozstrzygnięcia decyzji przedsiębiorstw lotniczych, które uczestniczyły w praktykach było obciążone brakiem uzasadnienia;

- Część druga dotyczy argumentu, zgodnie z którym wyłączenie z zakresu rozstrzygnięcia decyzji przedsiębiorstw lotniczych, które uczestniczyły w praktykach było obarczone naruszeniem zasady równego traktowania, niedyskryminacji i ochrony przed arbitralną ingerencją Komisji;
4. Zarzut czwarty, dotyczy włączenia połączeń przychodzących do EOG (*inbound*) do zakresu jednolitego i ciągłego naruszania, co narusza przepisy o właściwości miejscowej Komisji. Zarzut ten dzieli się na dwie części:
- Część pierwsza dotyczy okoliczności, że praktyki dotyczące połączeń przychodzących do EOG (*inbound*) nie zostały zrealizowane w obrębie EOG;
 - Część druga: Komisja nie wykazała istnienia kwalifikowanych skutków w obrębie EOG powiązanych z praktykami związanymi z połączeniami przychodzącymi do EOG (*inbound*);
5. Zarzut piąty, dotyczy wewnętrznie sprzecznego uzasadnienia i oczywistego błędu w ocenie obciążającego ustalenie, zgodnie z którym odmowa zlecenia przewozu spedytorom stanowiła odrębny element jednolitego i ciągłego naruszenia. Zarzut ten dzieli się na dwie części:
- Część pierwsza, zgodnie z którą ustalenie to jest obarczone wewnętrznie sprzecznym uzasadnieniem;
 - Część druga, zgodnie z którą ustalenie to jest obarczone oczywistym błędem w ocenie;
6. Zarzut szósty, dotyczy błędnych wartości sprzedaży, na podstawie których obliczono wysokość nałożonej na spółkę Air France-KLM grzywny; Zarzut ten dzieli się na dwie części:
- Część pierwsza, zgodnie z którą okoliczność włączenie taryf do wartości sprzedaży opierała się na wewnętrznie sprzecznym uzasadnieniu, licznych naruszeniach prawa oraz oczywistym błędzie w ocenie;
 - Część druga, zgodnie z którą włączenie 50 % dochodów z połączeń przychodzących do EOG (*inbound*) do wartości sprzedaży, narusza wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r. oraz zasadę *non bis in idem*;
7. Zarzut siódmy, dotyczy błędnej oceny wagi naruszenia i składa się z dwóch części:
- Część pierwsza dotyczy argumentu, zgodnie z którym zawyżenie ciężaru praktyk polega na wielu oczywistych błędach w ocenie i na naruszeniu zasady proporcjonalności kar i równego traktowania;
 - Część druga dotyczy argumentu, zgodnie z którym zawyżenie ciężaru praktyk wynika z włączenia do zakresu naruszania kontaktów dotyczących praktyk realizowanych poza obrębem EOG z naruszeniem przepisów regulujących właściwość terytorialną Komisji;
8. Zarzut ósmy, dotyczy błędnego obliczenia czasu trwania naruszenia przypisywanego spółce Air France i określenia na tej podstawie wysokości grzywny nałożonej na spółkę Air France-KLM;
9. Zarzut dziewiąty, dotyczy braku uzasadnienia i niewystarczającego obniżenia grzywny o 15 % przyznanego przez Komisję na podstawie obowiązujących przepisów.

Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2017 r. – Qualcomm and Qualcomm Europe/Komisja

(Sprawa T-371/17)

(2017/C 256/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Qualcomm, Inc. (San Diego, Kalifornia, Stany Zjednoczone), Qualcomm Europe, Inc. (San Diego), (przedstawiciele: adwokaci M. Pinto de Lemos Fermiano Rato i M. Davilla)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C (2017) 2258 final z dnia 31 marca 2017 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 18 ust. 3 i art. 24 ust. 1 lit. d) rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 w sprawie AT.39711 – Qualcomm (drapieżne ceny) oraz